

Arrest

nr. 75 508 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaren van Roemeense nationaliteit te zijn, op 22 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 augustus 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. BUYTAERT, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster en haar echtgenoot, beiden van Roemeense nationaliteit, dienen op 15 juli 2010 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving, beiden als werknemer of werkzoekende.

Voor hun dochter, geboren op 3 augustus 2008, wordt een aanvraag ingediend van een verklaring van inschrijving als bloedverwant in neerdalende lijn.

Op 27 september 2010 worden verzoekers in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving (E-kaart).

Op 11 augustus 2011 meldt het OCMW aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekster een leefloon ontvangt als persoon met gezinslast.

Op 16 augustus 2001 wordt de Dimona-databank geraadpleegd waaruit blijkt dat verzoeksters echtgenoot niet ingeschreven is in deze databank.

Op 16 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeksters echtgenoot de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Hij stelt een beroep in tegen deze beslissing dat gekend is onder het rolnummer 79 512.

Op 16 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster en haar dochter de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van A., M., geboren te (...), op (...)

en haar minderjarige dochter, A., E. M., geboren te (...), op 03.08.2008

van Roemeense nationaliteit

Aan de betrokkenen wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen

Reden van de beslissing:

De betrokkenen verkregen het recht op verblijf in functie van de echtgenoot en vader, A. B. C. (RR 790914 555-68). De echtgenoot en vader van betrokkenen kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 gezien hij niet voldoet aan de voorwaarden van art 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en door het leefloon (van zijn echtgenote/betrokkene) hij daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk Er werd om die reden dan ook, overeenkomstig art 42 bis §1 van diezelfde wet, een einde gesteld aan zijn verblijf.

Overeenkomstig art. 42ter§1, 1° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de echtgenote, A. A. en de dochter, A. E. M. aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd hebben.

Uit informatie van de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid blijkt dat betrokkene, A. A., leefloon ontvangt sinds 26.01.2011 in categorie 3, persoon met gezinslast. Gezien zij het volledige leefloon ontvangt, kan zij (en haar partner) onmogelijk een niet-marginale economische activiteit hebben. Deze inkomsten zouden dan immers verrekend worden bij het leefloon en hierdoor zou betrokkene dus aanvullende steun krijgen ipv het volledige leefloon.

Betrokkene voldoet dus in eigen hoofde ook niet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en vormt dus samen met haar gezin een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

(...).”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

Artikel 39/79, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt immers dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat de verwijderingmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel: schending van artikel 40bis § 4 en 42bis § 1 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, juncto artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen, de schending van de motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur;

2.1. Eerste onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat het verblijfsrecht wordt ingetrokken zonder dat nagegaan of vastgesteld wordt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet voldoet aan de uitzonderingen.

De bestreden beslissing beëindigt het verblijfsrecht in toepassing van artikel 42bis § 1 VW, zeggende dat:

(...)

In een eerste deel van de motivering, steunt de beslissing haar beëindiging van het verblijfsrecht op de omstandigheid dat het verblijfsrecht van de echtgenoot van verzoeker intussen ook werd ingetrokken omdat hij geen economische activiteit vervuld.

In een tweede deel voert de beslissing aan dat ook verzoekster zelf niet voldoet aan de voorwaarden aangezien verzoekster zelf ook geen economische activiteit vervuld.

Welnu, artikel 42bis § 1 bepaalt als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

(...)

Ook de bestreden beslissing benadrukt het onderzoeks -en controlebevoegdheid teneinde na te gaan of aan de voorwaarde is voldaan (zie aanheft redenen bestreden beslissing).

Bij nazicht blijkt echter dat verwerende partij helemaal geen onderzoek heeft gedaan, doch eenzijdig conclusies heeft getrokken uit bepaalde informatie die haar heeft bereikt.

Artikel 40 §4 Vw. waarnaar verwezen wordt in artikel 42bis §1 Vw, stelt zeer duidelijk:

(...)

Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat de loutere omstandigheid dat verzoekster een uitkering geniet (leefloon OCMW), en de gevolgtrekking hieruit dat verzoekster geen niet-marginale economische activiteit uitoefent sinds 26 januari 2011 en haar echtgenoot evenmin een dergelijke activiteit uitoefent, NIET automatisch aan verwerende partij het recht heeft het verblijfsrecht te beëindigen.

Zo zal het verblijfsrecht niet kunnen beëindigd worden indien verzoekster of haar echtgenoot die zij vervoegt, voor zichzelf voldoende bestaansmiddelen zou hebben (artikel 40 §4, eerste lid, 2° Vw.), maar vooral wanneer hij studies of een beroepsopleiding volgt (artikel 40, §4, eerste lid 3° Vw.) of hij kan aantonen dat hij werkt zoekt en een reële kans heeft op tewerkstelling (artikel 40, §4, eerste lid 1° Vw.), In die gevallen behoudt verzoekster haar verblijfsrecht ook al zou zij geen economische activiteit uitoefenen, terwijl de bestreden beslissing ervan uitgaat dat het volstaat dat verzoekster of haar echtgenoot geen economische activiteit uitoefent (want dit lijkt het enige te zijn dat verwerende partij heeft nagegaan) opdat zijn verblijfsrecht kan beëindigd worden.

De beslissing, in de mate dat die stelt dat het gebrek aan economische activiteit op zich voldoende is om het verblijfsrecht te beëindigen, schendt de aangevoerde bepalingen.

De bestreden motivering klemmt des te meer in het licht van de controle -en onderzoeksbevoegdheid die verwerende partij heeft, niet alleen bij wijze van algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, maar zelfs uitdrukkelijk op grond van de betreffende wetsbepaling.

Verwerende partij had dus de plicht om zich hieromtrent minstens in te lichten, desnoods verzoekster (via het gemeentebestuur) te bevragen.

Het komt niet ernstig voor om op basis van de controlebevoegdheid een beslissing te nemen op grond van een element van informatie waaruit een conclusie wordt genomen, zonder partijen te horen, en zonder na te gaan of niet aan de uitzonderingsbepalingen van artikel 40 §4 Vw, is voldaan.

Huidig middel is ernstig en gegrond.

2.2. *Tweede onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met de opleiding en werkinspanningen van verzoeker.*

Zoals eerder reeds aangehaald omschrijft artikel 40 § 4 Vw. Een aantal gevallen waarbij een economisch niet-actieve burger toch het recht op verblijf behoudt:

(...)

Verzoekster heeft wel degelijk een realistisch perspectief op tewerkstelling (stuk 13). Verzoekster doet hiertoe ook blijken van het nodige initiatief.

Teneinde haar kansen op de arbeidsmarkt te verhogen investeert verzoekster in haar kennis van het Nederlands. Verzoekster behaalde op 7 juni 2011 het deelcertificaat "Nederlands tweede taal RG2". De model bevatte 120 lesuren. Verzoeker behaalde 92,75%, Verzoekster is reeds op 23 juni 2011 ingeschreven voor de gevorderde opleiding van 1 september tot 27 oktober 2011.

Daarnaast heeft zij dadelijk (met haar echtgenoot) een inburgeringscursus gestart. Zij behaalde het attest van inburgering op 23 augustus 2011.

Zij voltooide de cursus Maatschappelijk oriëntatie op 23 juni 2011.

Ook haar echtgenoot doet gelijkaardige inspanningen met sollicitaties en zelfs een werkbelofte (stuk 7) Verzoekster kan zich dus beroepen op artikel 40 §4, eerste lid, 1° Vw. zodat huidige beslissing onwettig is."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De verwerende partij wijst er verder op dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerend motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoekster maakt volgens de verwerende partij niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De verwerende partij vervolgt dat verzoeksters echtgenoot op 15 juli 2010 een verklaring indiende van inschrijving als werknemer of werkzoekende, op basis van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster sedert 26 januari 2011 een volledig leefloon ontvangt van het OCMW waardoor haar echtgenoot niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer of werkzoeker, zoals omschreven in artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet en hij bovendien samen met zijn gezin een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Hierdoor werd op 16 augustus 2011 een einde gesteld aan zijn verblijfsrecht als burger van de Unie overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Omdat het verblijfsrecht van haar echtgenoot wordt beëindigd, wordt er conform artikel 42ter, § 1, 1° van de vreemdelingenwet eveneens een einde gesteld aan verzoeksters verblijfsrecht. De verwerende partij stelt dat verzoekster bezwaarlijk kan voorhouden dat de bestreden beslissing niet op redelijke wijze werd genomen of dat de verwerende partij tekortgeschoten zou zijn in haar onderzoeks- en controlebevoegdheid. Er werd namelijk een einde gesteld aan het verblijfsrecht van haar echtgenoot in functie van wie zij het verblijfsrecht bekwam en zij voldeed zelf als burger van de Unie niet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet aangezien zij een volledig leefloon ontvangt van het OCMW sinds 26 januari 2011. De verwerende partij wijst erop dat zij door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale economie en Grootstedenbeleid werd ingelicht over het feit dat verzoekster een volledig leefloon ontvangt van het OCMW sinds 26 januari 2011. Verzoekster die deze informatie niet betwist, toont volgens de verwerende partij niet aan dat de gemachtigde had moeten overgaan tot een nog uitgebreider onderzoek of dat een dergelijk onderzoek geleid zou hebben tot een andere beslissing. De verwerende partij stelt verder dat de bestreden beslissing op zorgvuldige wijze werd genomen rekening houdend met alle elementen van het dossier en verzoekster geenszins aannemelijk maakt als zou de bestreden beslissing op onredelijke of onzorgvuldige wijze zijn genomen. Verzoeker toont geen schending van de artikelen 40bis, § 4 en 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en

feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en artikel 42*bis*, § 1 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster en haar dochter een verblijfsrecht verkregen in functie van haar echtgenoot, dat deze laatste niet meer kan genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig artikel 40 van de vreemdelingenwet gezien hij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet en door het leefloon van verzoekster hij daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, dat overeenkomstig artikel 42*ter*, § 1, 1° van de vreemdelingenwet er dan ook een einde gesteld dient te worden aan het verblijfsrecht van verzoekster en de dochter aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd hebben. De bestreden beslissing vervolgt dat uit informatie van de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid blijkt dat verzoekster een leefloon ontvangt sinds 26 januari 2011 als persoon met gezinslast, dat gezien zij het volledig leefloon ontvangt verzoekster onmogelijk een niet-marginale economische activiteit hebben, dat deze inkomsten dan immers zouden verrekend worden bij het leefloon en hierdoor zou verzoekster dus aanvullende steun krijgen in plaats van het volledig leefloon en dat verzoekster dus in eigen hoofde ook niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet en dus vormt zij samen met haar gezin een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster van Roemeense nationaliteit heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidde en luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;
(...).”

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een beslissing overeenkomstig het model van bijlage 21 betreft, met name een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij is genomen in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Dit artikel bepaalt het volgende:

*“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42*bis*, 42*ter* of 42*quater* van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”*

Voornoemd artikel 54 verwijst naar de artikelen 42*bis*, 42*ter* en 42*quater* van de vreemdelingenwet. De in voorliggend geval relevante bepaling is artikel 42*ter*, § 1 van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing:

*“§1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40*bis*, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:*

*1° er wordt op basis van artikel 42*bis*, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;*
(...).”

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat het verblijfsrecht van de echtgenoot van verzoekster op 16 augustus 2011 beëindigd werd zodat er ook een einde dient gesteld te worden aan het verblijfsrecht van verzoekster.

Verzoekster betwist de motieven van de *in casu* bestreden beslissing niet. De vreemdelingenwet schreef in artikel 42*ter*, § 1 eerste lid, 1° voor welke beslissing kon worden genomen in het geval er een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van Unie, met name verzoeksters echtgenoot die zij heeft vervoegd.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster een leefloon als samenwonende met gezinslast ontvangt en uit de gegevens van de Dimona-databank blijkt dat er daaruit geen gegevens van de echtgenoot van verzoeker voorhanden zijn. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Uit het arrest nr. 75 507 van 21 februari 2012 blijkt dat er werd geoordeeld dat terecht werd vastgesteld dat de echtgenoot van verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht als werknemer in België in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Nu vaststaat dat het verblijf van de echtgenoot correct werd beëindigd kon de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding vaststellen dat op basis van artikel 42*ter*, § 1, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet ook aan het verblijfsrecht van verzoekster een einde kon worden gesteld.

3.3.3. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing de door haar aangevoerde wetsbepaling schendt omdat haar verblijfsrecht wordt ingetrokken zonder dat nagegaan of vastgesteld wordt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet voldoet aan de uitzonderingen. Verzoekster stelt dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan doch eenzijdig conclusies heeft getrokken uit bepaalde informatie die haar heeft bereikt. Volgens verzoekster blijkt ontegensprekelijk uit artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet dat de loutere omstandigheid dat verzoekster een uitkering geniet en de gevolgtrekking hieruit dat verzoekster geen niet-marginale economische activiteit uitoefent sinds 26 januari 2011, niet automatisch aan de verwerende partij het recht geeft het verblijfsrecht te beëindigen. De bestreden beslissing klemmt volgens verzoekster des te meer in het licht van de controle- en onderzoeksbevoegdheid die de verwerende partij heeft in het licht van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en tevens uitdrukkelijk op grond van de betreffende wetsbepaling. Verzoekster meent dat de verwerende partij de plicht had zich hieromtrent minstens in te lichten desnoods verzoekster te bevragen. Verzoekster wijst vervolgens op het feit dat het verblijfsrecht niet kan beëindigd worden indien verzoekster voor zichzelf voldoende bestaansmiddelen zou hebben maar vooral wanneer zij studies of een beroepsopleiding zoekt en een reële kans heeft op tewerkstelling. In die gevallen behoudt verzoekster haar verblijfsrecht ook al zou zij geen economische activiteit uitoefenen, terwijl de bestreden beslissing ervan uitgaat dat het volstaat dat verzoekster geen economische activiteit uitoefent opdat haar verblijfsrecht kan beëindigd worden.

De Raad dient eerst en vooral vast te stellen dat in de mate dat verzoekster met deze uiteenzetting de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van haar echtgenoot wil aanvechten, de bestreden beslissing *in casu* de beslissing betreft waar het verblijfsrecht van haarzelf en haar dochter wordt beëindigd. Verzoekster kan in huidige procedure niet dienstig middelen aanvoeren tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van haar echtgenoot. Bovendien merkt de Raad op dat zij bij arrest nr. 75 507 van 21 februari 2012 het beroep dat de echtgenoot van verzoekster tegen de beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht heeft verworpen.

In de mate waarin de middelen in het verzoekschrift gericht zijn tegen de *in casu* bestreden beslissing stelt de Raad verder vast dat verzoekster met deze uiteenzetting de motieven van de bestreden beslissing, namelijk het feit dat zij het recht op verblijf verkreeg in functie van haar echtgenoot en dat deze niet meer kan genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig artikel 40 van de vreemdelingenwet waardoor op grond van artikel 42ter, § 1, 1° van de vreemdelingenwet ook aan haar verblijfsrecht een einde diende gesteld te worden, niet betwist. Verzoekster betwist evenmin dat zij een leefloon als samenwonende met gezinslast ontvangt en dat zij en haar echtgenoot zelfs geen niet-marginale activiteit uitoefenen waardoor ook zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet en zij samen met haar gezin een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Vervolgens blijkt dat de verwerende partij, nadat zij in kennis werd gesteld van het feit dat verzoekster een leefloon als samenwonende met gezinslast ontving, de Dimona-databank raadpleegde en vaststelde dat er geen resultaten gevonden werden in verband met de echtgenoot van verzoekster. Met haar uiteenzetting maakt verzoekster niet aannemelijk dat de verwerende partij zijn controle- en onderzoeksbevoegdheid niet correct heeft uitgeoefend en dat na een eventuele bevraging van verzoekster, de verwerende partij een andere beslissing zou hebben genomen.

Uit het hierboven weergegeven citaat van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de minister of zijn gemachtigde zonodig kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Uit de stukken van het dossier blijkt dat dit is gebeurd door het verkrijgen van informatie van het OCMW en een raadpleging van de Dimona-databank. Artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet verplicht de minister of zijn gemachtigde niet om aan de EU-burger zelf inlichtingen te vragen.

Inzoverre verzoekster de schending van de hoorplicht zou aanvoeren, wordt opgemerkt dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247). *In casu* houdt de bestreden beslissing een beoordeling in van het verblijfsrecht van verzoekster, zodat de hoorplicht niet van toepassing is. Verzoekster verduidelijkt bovendien niet welke elementen zij dan wel zou hebben aangebracht om aan te tonen dat zij wel nog steeds in aanmerking zou komen voor een verblijf als EU-burger. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekster bij huidig verzoekschrift een ongedateerd bewijs van inschrijving van haar echtgenoot bij een interimkantoor voorlegt en een bewijs van sollicitatie dat dateert van na de bestreden beslissing. Deze stukken dateren van na de bestreden beslissing of zijn ongedateerd, zodat ze geen invloed kunnen hebben op de wettigheid van de bestreden beslissing.

3.3.4. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij wel degelijk heeft gesolliciteerd en dat zij momenteel zelfs een realistisch perspectief heeft op tewerkstelling. Verzoekster verwijst hiervoor naar stukken en stelt dat zij hiertoe heeft doen blijken van het nodige initiatief. Teneinde haar kansen te verhogen, investeert verzoekster in haar kennis van het Nederlands. Daarnaast is zij dadelijk een inburgeringscursus gestart en behaalde zij het attest van inburgering op 23 augustus 2011 en voltooide zij de cursus Maatschappelijke Oriëntatie van 23 juni 2011.

Waar verzoekster meent dat zij in eigen hoofde voldoet aan artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet dat een verblijfsrecht van meer dan drie maanden toekent aan de EU-burger zolang die kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster werkt als werknemer of werkzoekende is. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, ontvangt verzoekster sedert 26 januari 2011 een leefloon als samenwonende met gezinslast, hetgeen niet betwist wordt door verzoekster. Verzoekster bracht gedurende haar verblijf geen enkel stuk bij waaruit blijkt dat zij zelf werk zou zoeken en een reële kans zou maken om te worden aangesteld.

Het is aldus niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat verzoekster zelf ook niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters verwijzing naar stukken die haar echtgenoot betreffen, doet niet ter zake. Uit het arrest nr. 75 507 van 21 februari 2012 is reeds gebleken dat zijn verblijf op correcte wijze werd beëindigd.

3.3.5. In zoverre verzoekster met de uiteenzetting in haar verzoekschrift en het bijbrengen van een aantal stukken tracht een nieuwe beoordeling van haar verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is

Nu het hoofdmotief van de bestreden beslissing strookt met alle wettelijke bepalingen ter zake, stelt de Raad vast dat verzoeksters overige kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en de artikelen 40*bis*, § 4 en 42*bis*, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals die golden op het ogenblik van de bestreden beslissing kan niet worden aangenomen.

3.3.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET